

оно баръ на првомъ степену изображеня и просвећеня стоѣћи Славянинъ требало бы да ова 4. садъ живећа и изображена нарѣчия, на којима се књиге пишу и штампаю, научи, а то су: Руско, Србско, Полячко и Ческо-Словенско. Учени и изображени Славянинъ другога реда нека се и у мањ нарѣчия и поднарѣчия упушта, као, н. пр у рускомъ нарѣчию са малорускимъ, у србскомъ *) са Хорватскимъ, Вендскимъ и Бугарскимъ; у польскомъ са лужицкимъ и. т. д. Славянинъ трећега реда или у правомъ смислу наученіи ѣзико и повѣсти испитатель, треба сва славянска нарѣчия безъ изузетка да зна, жива као већ и изумрла, изображена као и неизображена чиста као и съ туђимъ ѣзацима смешана, мало као и далеко разпрострta, владајућа као и подложна, која су съ глаголитскимъ, кирилскимъ, латинскимъ или швабскимъ писменама написана; онъ се мора чувати, да га укоръ Тунмана (Пр. 171.) не постигне, који вели: „Повѣстникъ и ѣзикоиспитатель често е тако неправеданъ као и пуки простакаъ: онъ презире онога, који е у несрећи.“ Између изумрли нарѣчия нека старо или црквенно Славянско нарѣчје буде прво. Као што Архитектъ и сваки чувствителни

*) Гди е Г. Спвсатель у место Србскогъ имена „Илирско“ употребно, а самъ га са Србскимъ замену.